

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Dissertatio historico-apologetica pro Luthero, ex
acrimonio styli reprehenso**

**Danz, Johann Andreas
Prinz, Cölestinus Amandus**

Jenae, 1704

§VII.

[urn:nbn:de:bsz:31-67590](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-67590)

quid magis sacrum & inviolabile toto orbe esset, respectu. Bona verbo quaeso! Maimburgi. Ab illa parte (p) Lutherus mihi pulcherrimus optimusque visus est, quae hominum mentes, propositis ex caelesti Scripturarum thesauro argumentis, convicit; tantamque qua ei opponebatur, auctoritatis & potentia machinam, veluti folia aut chartaceos pictosve muros, disjecit. Patet hinc, quò respectu Lutherani simus, quid in eò venerati secutique fuerint Majores nostri, & quam iniquè nobiscum, & frivole etiam atque impudenter agant, qui nos ad mores viri, aut ad duriuscula ejus dicta aut scripta, ablegant; in quibus excerpendis, mutilandis, cavillandis improbam sane, certè Christianis minimè dignam, consumunt operam. Peccaverit, lapsus sit, verbis factisve; longè quidem levius mitiusque, quàm inimici & amulì ejus tradidere. Id nobis humane imbecillitatis argumentum dat: at doctriinae fideique nullum affert detrimentum; cujus fundamentum, scimus, ubi quaerendum sit.

§. VII.

Equidem excandescentiam, & quae inde nascitur verborum asperitatem, in se ipso ut navum accuavit (q) Lutherus; quin & ipso ultimò vitæ suae anno ingenuè de se dixit: *Ego liber sum ab avaritiâ, à libidine vindicat me afflictum corpus: Sola ira adhuc est reliqua; quae tamen plerumque necessaria & justa est.* Quid?

*Excandescencia illa
& verborum
asperitas,
ab ipso Lu-
thero pro-
nato agni-
ta; magis
tamè quam
Erasmi leni-
tias, profu-
pecca-*

B

pecca-

(p) Seckendorffius, in *Præloq.* d. 2. (q) *Idem*, lib. III. *sect.* 56. §. 134. n. (8.) p. 643. (r) *Idem* lib. II. *sect.* 12. §. XXXII. n. (17) p. 87.

peccata sua largissimis cum lacrymis, maximè verò intemperantiam linguae: cui, ad discutiendos animi mœrores, aliquando se indulgisse ait. Neque tamen pœnitere se dixit, quod acerbior aliquibus fuerit: nemini enim male affectum fuisse, aut ullum damnum dedisse. Super quo, ad Dei testimonium provocavit. Corruptissimis sanè seculi moribus, non alia quàm severissima medicina, erat adhibenda. Nam Lutherus (f) de mediâ illâ viâ, Erasmo tantopere laudatâ, dudum desperaverat. Adedque scapham scapham appellabat: quod Erasmo scurrile visum est. Sed eventus demonstravit, nihil effecisse nec Erasmus, neque alios ejusdem calliditatis aut re poris; qui aut dissimulatis, in disciplinâ & doctrinâ intolerabilibus malis, aut servatis eorum causis & alimentis, religionis puritatem restitui potuisse, sibi persuaserant.

§. VIII.

Henricus
II. Angliæ
Rex Lutherum ad certamen litterarium provocat.

Mittamus jam quæ in Eccium, Emserum, Erasmus, & alios litigii ferram cum Luthero recipiantes, dicta videbantur inhumanius. Prodeat in scenam, qui ad amplissimi regni clavum sedens, optimè de Pontifice & Clero Romano meriturus, acie non gladii sed calami, cum Luthero decernere, tantum abest ut Majestate suâ reputaverit inglorium, ut potius ultroneus in arenam provocârit Lutherum; HENRICUS II. inquam, Rex Angliæ: at quantus Antagonista! Henricus igitur, (t) aternam nominis gloriam sibi comparaturus, atque

(f) Seckend. ibid. sect. 9. §. XXII. n. (5.) p. 57. (t) Gilb. Burnet, in bist. Reformat. Anglicana P. I. lib. 1. edit. Genevensis p. 18.